

Met dit nummer begint Communicatie aan zijn vijftiengste jaargang. Vijftieng jaar een Nederlandstalig wetenschappelijk tijdschrift uitgeven is niet niets. Het relatief klein taalgebied maakt dat een tijdschrift dat een zeker wetenschappelijk niveau beoogt, steeds slechts een beperkt lezerspubliek kan aanspreken. Daarbij komt dat op wetenschappelijk gebied publiceren in de eigen moedertaal doorheen de jaren minder en minder evident is geworden. De laatste jaren is de druk op de menswetenschappen om de werkwijze en de criteria van de positieve wetenschappen over te nemen, almaar groter geworden. Deze hegemonie komt onder meer tot uiting in het feit dat teksten die niet in een 'internationaal', dus Engelstalig, tijdschrift worden gepubliceerd, minder gewaardeerd worden. Het Engels wordt op die manier naar voren geschoven als de taal van de globale intellectuele gemeenschap en krijgt zo de positie en de status die het Latijn in de Middeleeuwen had. Bij dit overwicht van het Engels, dat trouwens ook op andere gebieden aanwijsbaar is, kan men zich de vraag stellen wat er in de toekomst met de verschillende 'lokale' talen, en zeker met de kleinere, zal gebeuren. Het is immers een sociolinguïstisch feit dat de vitaliteit en de status van een taal onder meer bepaald worden door de vraag of deze taal al dan niet door een gemeenschap gebruikt wordt in het onderwijs en de wetenschappen.

Dit alles maakt dat, alleszins wat de menswetenschappen betreft, wetenschappelijke publikaties in de eigen moedertaal niet alleen zinvol, maar zelfs noodzakelijk zijn. Tijdschriften zoals Communicatie zijn echter ook nog op een andere manier belangrijk. Een wetenschappelijk tijdschrift in de eigen taal maakt immers bevindingen, inzichten, theorieën,... voor de eigen gemeenschap toegankelijk, waarmee deze anders niet, of toch veel moeilijker, kennis had kunnen maken. We denken hierbij niet alleen aan wat anders alleen in het Engels zou zijn gepubliceerd, maar ook aan het feit dat een tijdschrift zoals Communicatie ruimte biedt aan teksten die anders nooit een breder publiek zouden hebben bereikt, zoals samenvattingen van betere seminarierwerken of van eindverhandelingen van studenten. Het is dan ook steeds de politiek geweest van dit tijdschrift dergelijke publikaties aan te moedigen.

Gestart als het 'huisorgaan' van wat toen het 'Centrum voor Communicatiewetenschappen' heette, is Communicatie doorheen de jaren geëvolueerd tot wat het nu is: een wetenschappelijk tijdschrift dat zowel op inhoudelijk als vormelijk vlak bepaalde kwaliteitseisen stelt aan de teksten die ter publikatie worden aangeboden. Dat we met ons tijdschrift reeds zo ver staan, is te danken aan het werk van velen. We denken hier in de eerste plaats aan de twee hoofdredacteurs die ons zijn voorafgegaan: Herman Van Pelt, die vijftientig jaar geleden het initiatief nam en de eerste hoofdredacteur werd, en de betreurde Wim Van der Biesen die na hem deze taak op zich heeft genomen. We denken tevens aan allen die in al die jaren deel hebben uitgemaakt van de redactie, die het redactiesecretariaat hebben waargenomen, de administratie hebben verzorgd.

Tot slot zouden we nog willen zeggen dat de huidige redactie ervan overtuigd is dat er in Communicatie nog heel wat tot nog toe ongebruikte mogelijkheden zitten. De redactie heeft zich dan ook voorgenomen om zich gedurende deze jaargang te bezinnen over mogelijke verbeteringen en koerscorrecties die kunnen worden aangebracht. Het resultaat van deze denkoefening, kleinere of wellicht grotere veranderingen, hopen we de lezer met het eerste nummer van de zesentwintigste jaargang te kunnen tonen.

*Luc Van Poecke
Hoofdredacteur*